

In het hol van de leeuw

Colofon

ISBN: 978 94 6365 720 4
1re druk 2024
© 2024, Ellen Dohmen

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl
Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

In het hol van de leeuw

Ellen Dohmen

Voorwoord

In december 2022 zag ik bij een intake in ons Centrum voor SOLK e.a. Complexe Klachten een vrouw van 57 jaar met typische FNS-klachten (Functioneel Neurologische Stoornis); heftige klachten als spraakstoornissen, flinke algehele vermoeidheidsklachten, verlamningsverschijnselen aan linkerarm en -been, en concentratie-, desoriëntatie-, geheugenproblemen, iemand die snel overprikkeld raakte en dan verward raakte. Zij liep met deze klachten al heel lang rond en was vertwijfeld omdat ze al op veel plaatsen hulp had gezocht, zonder deze gevonden te hebben. De vrouw, in dit boek Liza genoemd, voelde zich zeer onzeker, beperkt en angstig, mede omdat haar nog altijd niet duidelijk was, wat er nu eigenlijk mis was... Zij noemt het zelf een lange periode in het donker zitten, zonder hulp te vinden.

In het boek van Ellen Dohmen wordt duidelijk hoe dit allemaal zo gekomen is. Zij beschrijft hierin een bizarre geschiedenis met veel spanningen en onzekerheden... waarbij voortdurend grenzen worden opgerekt. De onzekerheid om alleen door het leven te moeten gaan, de tunnel waarin iemand terecht kan komen in een relatie met bizar gedrag van de ander en toch maar blijven proberen, is herkenbaar en wordt vroeg of laat iedereen te veel. Ellen beschrijft dit proces mooi en in detail. Met uiteindelijk naast de emotionele kater, de grote impact van alles op Liza's gezondheid. Ze laat hierbij zien dat te lang op je tenen lopen en je best doen, grote negatieve gevolgen heeft. Bij Liza leidt dit tot het optreden van een functionele neurologische stoornis. Een ziektebeeld dat weinig bekend is, bij zowel patiënten als ook bij hulpverleners. Het is mooi dat Ellen de kwetsbaarheid beschrijft, openheid geeft en hiermee verkeerde stigma's doorbreekt. Zij zal hiermee mensen met vergelijkbare klachten heel erg helpen.

Dat een situatie van langdurige stress, toxisch kan worden is eigenlijk een normale zaak. Bij iedereen wordt dan te veel en te lang compenseren gevraagd van ons lichaam, bij een trauma, pesten, langdurig in een onveilige situatie zitten, of andere fysieke, mentale of emotionele langdurige overbelasting. Voortdurend blaast ons stress- en aanpassingssysteem als een cv-ketel op hoge toeren. Aanvankelijk kunnen de daarbij betrokken systemen (ons brein en zenuwstelsel en ons hormoon- en afweersysteem), allerlei aanpassingen verwezenlijken die er voor zorgen dat we de forse belasting aan kunnen. Echter, als deze systemen te lang hard moeten blijven werken en moeten blijven overcompenseren, dan ontstaan er verstoringen. En dat is precies wat er gebeurt als zo'n situatie lang aanhoudt en uiteindelijk leidt tot een veelheid aan klachten. Klachten die zich zowel lichamelijk uiten (moe, spierzwakte, verlammingen), als ook mentaal (snel overprikkeld raken, verwarring, desoriëntatie, concentratieproblemen), en emotioneel (angstig, onzeker, somber). In een verzamelen- of containerbegrip wordt dit FNS genoemd. Hierbij is dus geen sprake van inbeelding, of het 'zit tussen de oren', maar het is eigenlijk een totale uitputtings- en ontregelde toestand in ons hele systeem als gevolg van langdurige, vaak nare, overbelasting.

Ellen beschrijft de lange tunnel waarin Liza heeft gezeten en waar dit toe leidt. Een herkenbare geschiedenis, angst en onzekerheid speelt vaak een rol, waardoor vaak te lang in ongezonde situaties verbleven wordt. Niks menselijks is ons allen vreemd. Hopelijk helpt dit dappere boek andere mensen in vergelijkbare posities en geeft het ook inzicht in FNS.

Bert Kallen, Sittard, www.solkcentrum.nl
en email: info@solkcentrum.nl

Daten

Ik zit op de bank in de huiskamer en staar voor me uit terwijl ik mijn gouden ketting in mijn linkerhand houd. Ik kijk er naar, een prachtig eigen ontwerp, een draaiend trommeltje met zes diamanten aan de voorkant. Aan de achterkant staat het Yin Yang-teken. Balans en rust zijn wat ik zo graag in mijn leven wilde, maar nog steeds niet heb gevonden.

Op de rand staat 27-12-2013 gegraveerd, de dag waarop alles begon. Het was de dag waarop ik Bas leerde kennen.

Als ik hem leer kennen, heb ik net een tweejarige relatie achter de rug met een man genaamd Roel. Mijn zoon, Tim, en ik hebben een korte periode bij hem gewoond, maar in die tijd ontdek ik dat hij schulden heeft. Ik ben enorm geschrokken en teleurgesteld dat hij me dit niet heeft verteld, maar besluit het financiële probleem samen met hem op te lossen. Het is een heel zware periode.

Twee weken voordat hij schuldenvrij is, maakt hij het uit.

‘Ik moet met je praten,’ zegt hij plotseling. Ik kijk hem verbaasd aan.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik voorzichtig.

Hij zucht diep. ‘De liefde voor jou is uitgedoofd. Ik kan het niet meer opbrengen om samen verder te gaan. Alles heeft zijn tol geëist.’

Ik kan het niet geloven. ‘Wat bedoel je? We hebben zo hard gewerkt om hier te komen.’

‘Het spijt me maar ik ben op,’ vervolgt hij.

Ik geef hem de tijd tot Pasen om tot bezinning te komen. We hebben afgesproken in de Schaapskooi, een restaurant in een prachtig natuurgebied in Brunssum, op de Lammetjesdag in

april. Ik denk nog bij mezelf: start van de lente, nieuw begin. Dit moet goedkomen.

Ik wacht in het restaurant op Roel. De afspraak is dat als hij zou komen opdagen, onze relatie verder zou gaan. Na twee uur wachten voel ik mijn hoop vervliegen.

De ober komt naar mijn tafel en kijkt me medelevend aan. 'Mevrouw, kan ik iets voor u doen!'

Ik schud mijn hoofd, tranen branden achter mijn ogen. 'Nee, dank je. Ik ... ik wacht op iemand, maar het lijkt erop dat hij niet komt.'

De ober knijpt kort in mijn schouder. 'Het spijt me dat te horen. Als ik iets voor u kan doen, laat het me dan weten.'

Ik knik zwijgend, de tranen stromen nu vrijelijk. De bediening van het restaurant heeft met me te doen, dat merk ik wel.

Later die avond, als ik thuiskom, vertel ik mijn zoon Tim hoe we ervoor staan. Zijn ogen lichten op als hij me ziet binnenkomen, maar hij ziet meteen de droefheid op mijn gezicht.

'Mam, wat is er gebeurd?' vraagt hij bezorgd.

Ik zucht en ga naast hem op de bank zitten. 'Roel is niet komen opdagen,' zeg ik zacht. 'Hij heeft me in de steek gelaten.'

Tim slaat een arm om me heen 'Wat betekent dat voor ons?'

'Onze spullen pakken en weer naar huis.' Ik glimlach zwakjes en veeg een traan weg. 'Ja, we redden het wel. We moeten gewoon sterk zijn en doorgaan.'

Tim geeft me een bemoedigende knuffel. 'Ja mam, we gaan dit samen doen. Ik geloof in ons.'

We vertrekken intens verdrietig richting ons eigen huis. Nou ja, naar een zo goed als leegstaand huis. Ik heb al mijn spullen weggegeven en verkocht omdat we immers zouden gaan samenwonen en trouwen. Ik voel me verscheurd, maar besef snel dat ik mezelf moet herpakken voor mijn kinderen en er het beste van moet maken.

Na ongeveer acht maanden, waarin ik me volledig op mijn werk en het opnieuw inrichten van mijn woning heb gestort, ben ik het zat om alleen te zijn. Ik wil weer gaan daten. Ook wil ik zover mogelijk weg uit Limburg, na alles wat ik heb meegemaakt. Ik voel me eenzaam, en kan niet meer tegen de stilte.

Ik meld me aan op Lexamore, een geheel nieuwe ervaring voor mij. Ik vind het maar vreemd om op die manier met mannen in contact te komen. Voorheen kwam ik ze gewoon spontaan tegen. Het voelt als een soort 'Wehkamp' voor vrouwen, een catalogus waar veel mannen in staan en waar je, net zoals bij het uitzoeken van kleren, kunt aanklikken wat je leuk vindt. Er komen veel mannen voorbij.

Op een gegeven moment meldt zich iemand aan met de naam Tom, afkomstig uit Amsterdam. In zijn profiel staat dat hij een gelegenhedsdrinker en gelegenhedsroker is en vijfenvijftig jaar oud.

Ik raak met hem in gesprek, en in zijn bericht complimenteert hij me met mijn mooie, open en vriendelijke blik. 'Je hebt prachtige ogen,' schrijft hij. 'Ik zou graag met je willen afspreken.'

Ik glimlach en typ terug: 'Dank je, Tom. Ik wil eerst meer over je weten voordat ik hiermee instem. Waarom zoek je specifiek iemand uit Limburg? Er zijn genoeg vrouwen in Amsterdam toch?'

Hij antwoordt al snel: 'Ik heb jarenlang gewerkt en gewoond in Limburg en ik voel me hier thuis. Ik ben 32 jaar getrouwd geweest en heb een groot deel van de tijd in Maastricht gewoond.' Ik ben enthousiast te horen dat Limburg hem niet onbekend is.

'Wat zoek je precies in een partner?' typ ik, nieuwsgierig naar zijn antwoord.

‘Een maatje, ‘iemand voor wie ik kan gaan. Iemand die voor me, achter me en naast me staat. Dit is natuurlijk wederzijds.’ Ik word warm vanbinnen; hiermee weet hij de juiste snaar te raken. Dit is precies wat ik zoek.

Hij stuurt een foto. Ik zie een goed uitziende man met grijs haar en helderblauwe ogen. Wat me ook opvalt, is dat de foto waarschijnlijk is genomen in zijn kantoorpand.

‘Je ziet er goed uit op de foto. Is dat je kantoor?’ vraag ik hem enthousiast.

Enkele minuten later komt zijn antwoord binnen. ‘Dank je! Ja, dat is mijn kantoor. Ik breng daar veel tijd door.’

Ik lach: ‘Dat ziet er professioneel uit, wat voor bedrijf heb je precies?’

‘Ik heb een schoonmaak/schilderbedrijf, 365 dagen werk per jaar, het houdt me bezig, maar ik geniet ervan.’

Een knappe man met een eigen bedrijf, wat wil ik nog meer? Ik zoek iemand die me helpt en ondersteunt, niet iemand die zich in de penopauze bevindt of iets dergelijks.

Mijn eerste indruk is goed, en hij laat ook weten dat hij ontzettend van wandelen houdt. Dat is weer een match, aangezien wandelen ook mijn hobby is.

Tom stelt voor om op zaterdag 21 december af te spreken in een restaurant in Maastricht, aangezien het bijna kerst is. Daarna wil hij me de hofjes van Maastricht laten zien.

‘Hofjes? Waar zijn hier hofjes? Geen flauw idee!’ Ik word echt nieuwsgierig en stem toe.

‘Dat klinkt leuk,’ antwoord ik. ‘Maar ik wil ook graag weten of je echt van wandelen houdt, aangezien mijn vorige ex deed alsof hij van wandelen hield maar uiteindelijk nooit ook maar een kilometer liep.’

Ik stel voor om elkaar te ontmoeten terwijl we onze wandelschoenen dragen.

‘Geen zorgen,’ schrijft hij terug. ‘Ik ben dol op wandelen. Het is een geweldig idee.’

Met deze afspraak voel ik een mix van opwinding en zenuwen over de aanstaande ontmoeting.

De ontmoeting

Ik kom aan op onze afgesproken plek aan de Vrijthof in Maastricht. Alles is versierd in kerstsfeer, romantiek ten top. Ik ben netjes op tijd en kijk om me heen. In de verte zie ik hem aankomen lopen. Hij reikt me een boeket rode rozen aan, en we kijken elkaar recht in de ogen.

‘Hallo, ik ben Bas,’ stelt hij zich voor met een vriendelijke lach en zelfverzekerde houding.

‘Hallo, ik ben Liza,’ zeg ik vriendelijk. ‘Bas? Maar op Lexamore heette je toch Tom?’

‘Ja, dat klopt,’ antwoordt hij lachend. ‘Tom was een ‘fake name’ voor de site.’

Wat vreemd dat hij zijn echte naam niet op Lexamore gebruikt. ‘Waarom gebruik je een ‘fake name?’’ vraag ik voorzichtig.

Bas glimlacht verontschuldigend. ‘Ik wilde gewoon meer privacy. Je weet nooit wie er allemaal op zulke sites zitten.’

Ik knik langzaam, begrijpelijk, maar toch een beetje terughoudend.

In korte tijd scan ik Bas van boven naar beneden. Hij is een casual geklede man met smaak, en wat is hij lang en breed! Dan zie ik dat hij zijn bergschoenen aan heeft. Luis Trenker bergschoenen, compleet versleten. Dus hij is een echte wandelaar. Ik heb ook mijn bergschoenen aan, en meteen breekt het ijs.

‘Je hebt ook je wandelschoenen aan!’ roep ik lachend uit.

Bas kijkt naar mijn voeten en begint te grijnzen. ‘Ja, ik wilde niet de enige zijn die er een beetje apart uitzag.’

We schateren het uit van het lachen. Zo dubieus, allebei in nette kleding met afgetrapte bergschoenen. Op dat moment voelde ik me meteen op mijn gemak.

De eerste indruk is goed.

Giechelend stelt hij voor om naar binnen te gaan. Er wordt ons een tafel aan het raam toegewezen. Hij maakt een rustige, intelligente en charismatische indruk op me. Hij versiert me met lieve woorden, en ik voel me gecharmeerd.

‘Wat zou je aanraden van de wijnkaart?’ vraag ik terwijl ik de lijst bekijk.

‘Hmm, ik zou de Merlot aanraden.’ Die is zacht en vol van smaak, perfect voor vanavond.’

Tijdens het diner deelt hij wat details over zijn onderneming, die voornamelijk gericht is op het verwijderen van graffiti van de gebouwen in Amsterdam, zijn liefde voor de stad, en reizen naar Italië in de vakanties.

‘Italië, ja dat lijkt me prachtig,’ zeg ik enthousiast. ‘Ik ben er jammer genoeg nog nooit geweest.’

‘En wat doe jij voor werk?’ vraagt Bas en hij neemt een slok van zijn wijn.

‘Ik werk als eerste verkoopster in een bakkerij. Ik hou ervan om met mensen om te gaan en ben gek op gebak. Heerlijk, die geuren van brood en gebak. Daar word je gelukkig van.’

‘Dat klinkt geweldig,’ zegt Bas bewonderend. ‘Een grote verantwoordelijkheid, leiderschapskwaliteiten en een leuk klantencontact.’

Ik bied vooral een luisterend oor en laat het allemaal op me afkomen. Ik voel me steeds meer op mijn gemak en kijk uit naar de wandeling. Als een gentleman betaalt Bas de rekening, en we gaan aan de wandel.

‘Ik ken een paar geheimzinnige plekjes waar ik je naartoe wil brengen,’ glimlacht Bas ondeugend. ‘Misschien laat ik je daar wel achter.’

Angstig kijk ik hem aan. ‘Wat bedoel je daarmee?’ vraag ik een beetje nerveus.

Bas lacht breeduit en verzekert me dat het een grap is en dat ik hem echt kan vertrouwen.

Hij pakt mijn hand, en we lopen van hofje naar hofje. Wat een prachtige romantische plekjes, ik wist helemaal niet dat ze bestonden!

Bas glimlacht en knikt. 'Veel mensen weten er niet vanaf. Dat maakt ze juist zo speciaal.'

Ik voel me heerlijk. Bas vertelt onophoudelijk over de geschiedenis van de hofjes en over het ontstaan van Maastricht. Ik hang aan zijn lippen. Wat weet hij veel! Het lijkt wel alsof ik met een gids op stap ben.

'Dit zijn echt verborgen juweeltjes,' zeg ik bewonderend. 'Hoe weet jij zoveel over deze plekjes?'

'Ik heb hier jarenlang gewoond.' 'Ik hou ervan om mensen de geschiedenis van Maastricht te vertellen.'

We gaan na onze wandeltocht wat drinken in een kroeg. Daar vertelt hij over zijn leven.

'Ik moet je iets vertellen,' zegt Bas ineens serieus.

'Ik heb kanker gehad en ben ervan genezen. Ik ben bestraald aan mijn oor, nek en schouder, en er zijn ook lymfeklieren weggenomen.' Hij vertelt dat hij er enorme moeite mee heeft hoe het eruitziet.

Verbaasd kijk ik hem aan. 'Je bent een vechter. Het valt echt mee. Het klinkt me niet onbekend in de oren.' Mijn stem trillend aan de herinnering.

'Wat bedoel je?' vraagt Bas bezorgd met grote ogen.

'Met achttien jaar kreeg mijn jongste broer kanker,' begin ik en adem diep in. 'Non-Hodgkin.'

'O nee,' zegt hij zichtbaar geschokt. 'Dat is vreselijk.'

Ik knik. 'Hij stierf met tweeëntwintig jaar. Mijn vader en moeder waren er kapot van.'

‘Dat moet een enorm moeilijke tijd voor jullie zijn geweest.’
Bas legt een hand op mijn schouder.

‘Het was een heel moeilijke periode van mijn leven,’ beaam ik, terwijl de herinneringen me overspoelen. ‘Maar we hebben het samen doorstaan, hoe zwaar het ook was.’

We praten tot laat in de avond verder over onze gezondheid, kinderen, familie en werk. Het is een heerlijke avond. Ik voel echt een klik.

‘Zullen we gaan?’ stelt Bas voor als het laat begint te worden. ‘Ja, dat is goed.’

We drinken ons glas rode wijn leeg en Bas brengt me naar mijn auto. Onderweg laat hij weten een hotel in Gulpen te hebben geboekt en vertelt hij dat hij het hele weekend in Limburg verblijft. Hij geeft me vriendelijk een hand en zegt dat ik me rustig mag bedenken of ik hem nog wil terugzien. ‘Het was een geweldige avond,’ zeg ik.

We nemen afscheid en delen onze telefoonnummers. Nee, geen kus! Ik rij naar huis en val vermoeid in bed. Ik ben helemaal in extase. Wat een leuke man: zo open, vriendelijk, charismatisch en goed uitziend, en vooral intelligent. Op hetzelfde moment ontvang ik een app waarin hij me een fijne nachtrust wenst en hij laat me weten dat hij enorm van de avond heeft genoten.

In de ochtend stuur ik Bas een bericht: ‘Goedemorgen, Bas! Ik heb genoten van gisteravond. Waar treffen we elkaar vandaag?’

Ik krijg meteen reactie.

‘Hoi! Ik ben blij om te horen dat je verder contact wil. Laten we elkaar in de middag in Gulpen treffen. Ik wil graag een mooie wandeling met je maken in Slenaken, daar lekker wat gaan eten, en tegen de avond nog wat gaan drinken in het centrum van Gulpen.’

‘Dat klinkt geweldig,’ antwoord ik enthousiast. ‘Tot vanmiddag dan!’

We treffen elkaar in Gulpen op een parkeerplaats. De zon schijnt, maar het is enorm koud. We rijden met de auto van Bas verder richting Sleenaken. Aangekomen in Sleenaken zetten we zijn auto bij een bosrand.

Tijdens het wandelen bemerk ik al snel dat hij van de paadjes af gaat. O jeetje, ik heb stress en voel me totaal niet op mijn gemak.

‘Is dit wel de goede weg?’ vraag ik vol onzekerheid.

‘Vertrouw me. Ik ben hier vroeger menigmaal geweest.’

Ik loop achter hem aan, terwijl hij non-stop vertelt over Gulpen. Plotsklaps komen we voor prikkeldraad te staan en kunnen tota- taal niet verder.

Doet hij alsof hij verdwaald is? Of probeert hij me te laten verdwalen?

‘Maak je maar geen zorgen, het komt goed,’ zegt Bas gerust- stellend.

We lopen alle kanten uit. Na een uur gelopen te hebben, weet hij weer waar we zijn. We staan op een berg, met uitzicht op Sleenaken. Er loopt een stijl pad naar beneden. Ik ben dood- moe.

‘Even een paar minuten uitrusten, ik moet op krachten ko- men,’ geef ik aan.

We kijken naar het adembenemende uitzicht, en Bas neemt mijn hand. We kijken elkaar aan en hij kust me. Het voelt vreemd maar ook heerlijk.

‘Laten we verdergaan,’ lacht Bas vriendelijk en loopt het steile pad af. Op dat moment glijdt hij uit, helemaal naar beneden tussen de schapen.

‘Bas! Gaat het?’ roep ik bezorgd, maar ik kan mijn lachen niet inhouden.

Hij staat op en zit van boven tot beneden vol met modder. 'Het gaat prima,' en hij lacht als een boer met kiespijn. Gelukkig zijn we niet ver van de auto verwijderd en we stappen in. Hij heeft allemaal pakketten met doekjes in de auto en een flesje ouderwetste eau de cologne. Die geur herken ik van vroeger van mijn oma. Aangezien we geen water in de auto hebben, maakt hij zich zo goed als hij kan schoon met die eau de cologne. Wat een stank, niet te harden die parfum.

We rijden naar het restaurant van kennissen van mij in Epen, en gaan aan tafel zitten. Ik wil mijn jas uitdoen en wat blijkt, mijn rits weigert om open te gaan. Er zit stof tussen. We krijgen de jas met geen mogelijkheid open. Niet te geloven dit. 'Kan ik je ergens mee helpen?' vraagt de eigenaresse van de zaak, terwijl ze met een stuk zeep komt aanlopen. 'Ik krijg mijn jas niet open,' verzucht ik, en trek gefrustreerd aan de rits.

Met wat moeite en de hulp van de zeep lukt het eindelijk om de rits een stukje open te krijgen zodat ik me eruit kan wurmen. Bas gaat ook even met de eigenaresse mee om zich wat te kunnen wassen.

'Dit is echt de meest komische date ooit,' lacht ik als hij terugkomt.

'Nou, dit vergeten we in elk geval nooit meer,' zegt Bas glimlachend.

Na het tafelen nemen we afscheid van de vriendelijke eigenaren van het restaurant en rijden terug naar Gulpen, waar we in een gezellige kroeg belanden. Daar vertelt Bas over de gemeente Gulpen alsof het zijn tweede thuis is, en weer hang ik aan zijn lippen.

Zelfs de kastelein van de kroeg is verbaasd hoeveel hij weet te vertellen.

‘Hoe weet jij zoveel van Gulpen?’ vraag ik als we een drankje drinken.

‘Ik heb hier veel tijd doorgebracht met mijn ex-vrouw en twee kinderen. Bovendien hou ik ervan om de geschiedenis en verhalen van plekken te leren kennen.’

Tegen het einde van de avond vraagt Bas of ik bij hem in het hotel wil blijven slapen. Hij heeft een vreselijk dure hotelkamer geboekt met luxe ontbijt, niet om me in bed te verleiden, maar omdat er met de feestdagen niets anders beschikbaar is. ‘Wow, dat klinkt verleidelijk,’ maar ik laat hem weten dat dit te snel gaat en sla zijn voorstel af.

‘Geen probleem,’ zegt Bas begripvol. ‘Ik wilde je gewoon een luxe speciale avond bieden.’

Ik glimlach waardierend naar hem. ‘Dat is lief van je Bas. Ik heb echt een geweldige avond gehad.’

We lopen weer samen naar de auto. Hij trekt me heel zacht naar zich toe en kust me intens. Ik sta met mijn rug tegen een dennenboom aan en wankel op mijn benen, waardoor ik bijna in de dennenboom beland. Hij weet me echter net op tijd terug te trekken en lacht vriendelijk.

‘Ik heb me kostelijk geamuseerd, het was een geweldig weekend, Liza. Morgen ga ik terug naar Amsterdam. Laten we snel weer afspreken,’ stelt hij voor en hij houdt mijn hand vast. Hij weet nog niet wanneer, maar hij laat me zo snel mogelijk iets weten. We kussen elkaar en ik rijd naar huis.

‘En wat zijn jouw plannen voor oudjaar?’ vraagt Bas nieuwsgierig nadat de kerstdagen voorbij zijn.

Ik laat hem weten dat ik heb afgesproken bij mijn broer en schoonzus om daar oudjaar te vieren met een aantal vrienden.

‘Ik weet het nog niet. Het is momenteel erg druk op het bedrijf, dus ik moet nog even kijken wat mogelijk is.’

Op oudjaarsavond sta ik er verloren bij. Ik voel me vreselijk alleen en wens dat Bas bij me is. Opeens komt er een bericht binnen. Het is van Bas, met de mededeling dat hij bijna in Voerendaal is. Wat een onverwachte wending!

‘Wat? Echt waar?’ roep ik uit van vreugde. ‘Ik kan het niet geloven!’

Ik laat mijn schoonzus en broer weten dat ik niet langer blijf. Ze zijn inmiddels op de hoogte van mijn nieuwe relatie en vinden het zeer romantisch.

‘Ga maar snel naar huis, en geniet van je avond samen!’ giechelt mijn schoonzus en ze geeft me een dikke knuffel.

‘Dank je wel,’ antwoord ik glimlachend. ‘Fijne avond allemaal.’

We komen tegelijk aan bij mijn woning. Hij verwelkomt me hartelijk en overhandigt mij een prachtig biedermeiertje (gebonden bloemstuk). Ik laat hem binnen en maak het aange-naam warm en gezellig in huis.

‘Ik had echt niet verwacht dat je zou komen! Samen gaan we op de bank zitten.’

‘Ik kon het niet laten,’ zegt Bas. ‘Ik wilde oudjaar met jou doorbrengen.’

We kletsen de hele avond, hebben gezellige nieuwjaarsmuziek aanstaan op de tv, drinken heerlijke rode wijn die Bas heeft meegebracht, en kunnen niet van elkaar afblijven. Hij ruikt heerlijk, heel apart, nog nooit zo’n lekkere parfum ge-roken.

Voordat het twaalf uur is, belanden we met elkaar in bed. We hebben geen vuurwerk gezien. We vrijen uren met elkaar, maar we komen niet tot een hoogtepunt. De spanning? Te veel alcohol?

‘Het maakt niet uit,’ zeg ik als we tegen elkaar liggen. ‘Het was perfect zoals het was.’

‘Inderdaad. Gelukkig nieuwjaar.’

‘Gelukkig nieuwjaar,’ fluister ik terug, en we vallen heerlijk tegen elkaar in slaap.